

El Kazovszkij: Homokszökőkút (versek)

Máltai kereszteződés
Térey János fordítása

1

Élet csak az, mi látható?
Csak egy kérdés latolható,
És nincs értelme semminek?
Még hogy nincs!, csattantok föl joggal.
Nincs? Hát a krónikás, a közvetítő?
Na és az életmentő?
Na és maga az Üdvözítő?
Vagy valamiféle Teremtő,
Aki szemmel tart valahonnét?
Nincs más, mint a tapasztalat?
Hiába volt a tegnap?
De rosszabb
A reménytelen sötét mai nap,
És még szármalmasabb a holnap.
Fürkészem gyermekkorom óta,
Ül-e e ott fönt ama Mindenható,
Vagy él-e köztünk egy Jelenvaló?

2

Valaha mi mindent ki nem találtam,
Hogy a romlás tényét e földön
Leplezsem minden halandó előtt:
Kész voltam lepaktálni rögtön
– Kicsorbítandó a halál kaszáját –
Bármilyen égi-földi hatalommal;
Kész voltam megállítani
A Párkák pörgő rokkáját azonnal,
Sorsunk fonalát el ne nyessék
Az óhajtott idő előtt.
De mindhiába! Lehetetlen
Becsapni ekkora erőt.
Kamrában, padláson és pincezugban,
A pusztaság lapályain
Sokan rimánkodtak ugyanezért;
De nincs naptár, amelynek lapjain

Több lett azóta a nappal s az éjjel.
Az ember gyermeket nemz, és mit ér el?
Fiát fölfalathatja pár Szirénnel.
A három Párka egyre szálakat fon,
És kénye szerint metsz el bármi pályát,
S még nem született találmány e bolygón,
Mely halkítja ollóik csattogását.

Tán még nem szült meg minket a Teremtő?
Vagy mi magunk szültük magunknak őt?
A találós kérdések mélye meddő,
Hisz testamentum rejti az Üdvözítőt:
Nem akármeddig vágytunk mi elérni,
A mennyek főkapujáig egészen!
Vagy tovább? Mindig savanyúnak érzi
A szőlőt, aki csalódott hitében,
De úgy, hogy nem tud pokolra se menni.
– Purgálás is jobb neki, mint a semmi!
Először mindössze élni akart;
Azután – még egy kicsit élni. Aztán –
Csak még egy kicsit. Hol maradt
Vakmerősége? Az aranykor alján
Lappang, mint egy őskövület-darab.

Arra várunk, történjen valami,
S a leghosszabbik útra elhajózzunk;
Bár a kimozdulás nem gazdagít,
De látni a világot, ez a dolgunk!
Szétnézni, hová csak ellát a szem,
S tudni, a kozmosz hány határ,
Hátha egy tűzforró vagy fagyos estén
Megszólalnak majd a galaktikák,
Ama galaktikák:
„Nincs késő. Rá se ránts,
Ha nyugalom nincs, kényelem akad.
Ez valóban a teremtett világ.”
– Álljon bár tőle égnek a hajad.